

Carol
Kirkwood

Egyszer volt
Velencében

Budapest, 2025

A könyvet Steve-nek,
csodálatos férjemnek ajánlom

„A legkiválóbb fegyver került a kezünkbe,
csupán azáltal, hogy nők születtünk.”

Maria Callas

Előhang

Lombardia, 1985. október

„Pie Jesu Domine, Dona eis requiem...”

A lány szép szopránja végigzengett a Szentháromság-templom belsején, és az ősi oltárról visszaverődve felzengett az égit. Tiszta, szívmengető, angyali hang volt, de a gyülekezetben ülő Maria Monti el-elkalandozott, Fauré *Requiem*-je alig volt több egyszerű háttérzajnál kusza, örvénylő gondolatai mellett. Aggódott apja, Alberto miatt.

Maria vasárnaponta a szülei és testvérei társaságában jött el a templomba, de ezen a héten az apja túlságosan rosszul volt ahhoz, hogy velük tartson. Otthon maradt, takaróba bugyolálva ült a kandalló mellett, és rázta a köhögés.

Maria bátyja, Pietro, aznap reggel a házuk körül elterülő erdőben gyűjtött tűzifát; a fűtőolajból már csak annyi maradt, hogy a tűzhelyen főzni tudjanak, és újabb kannával most nem engedhetek meg maguknak. Maria apja az egyik helyi bőrcserzőműhelyben dolgozott, ahonnan a finoman kidolgozott bőroket Milánó üzemeibe szállították, de a közelmúltban gyakrabban volt beteg, mint ahányszor jól érezte magát, újra és újra kitört rajta a hörghurut. Az orvos szerint a munkahelyén használt vegyszerek okozták a betegséget, de Alberto nem talált másutt állást magának.

A Monti család zöldségeket termesztett és csirkéket nevelt, Silvia, Maria anyja, a Comói-tó partján álló nagy házaknál vállalt takarítást, de az ötgyerekes család így is csak nagy nehézségek árán tudott a felszínen maradni.

Amikor Maria nem a követelőző testvérei körül cselédkedett, a menekülőútról álmodozott. Nem akarta, hogy az ő jövője is ilyen legyen – kis kulipintyóban vegetáljon a Milánó melletti hegyek közt megbúvó, eseménytelen faluban, Cannegiában. Arra vágyott, hogy szép ruhákat és cipőket viselhesen, és olyan ragyogó legyen, mint azok az ünnepest hírességek, akikről a régi *Hello!* magazinokban olvasott, amelyeket az anyja által takarított házakban selejtezték ki. De a cipőknél-ruháknál többről volt szó: Maria különleges életre vágyott, és hihetetlen dolgokat akart meg tapasztalni. Varázslatos jövőt képzelt el magának, akár egy tündérmese: palotákkal, szemkápráztató bálokkal, amelyek egyikén egy jóképű herceg örökre leveszi a lábáról.

Egyszer Maria olvasott egy könyvet az iskolában Velencéről, a lebegő városról, amely több tucat szigeten épült, és évszázadok óta alig változott. Ennél mi lehetne varázslatosabb? Végig ez járt a fejében, miközben elfúló lélegzettel meredt a fotókon látható kanyargós csatornákra, pasztellszínű palazzókra, díszes kőhidakra, kupolás templomokra meg az ősi harangtoronyokra. Még az épületek neve is meséket idézett: Szent Márk tér, Sőhajok hídjá, Hercegi palota. Maria alig tudta elhinni, hogy Velence, vagy La Serenissima, ahogy a várost sokszor becézték, alig néhány száz kilométerre található attól a helytől, ahol unalmas napjait tengette. Mintha két teljesen különböző világ lenne.

Olvasott Giacomo Casanováról is, a legendás kalandorról, aki a tizennyolcadik században született Velencében. Akkoriban ez a hely számított Európában az öröm fővárosának. Casanova – sok más mellett – író volt, zenész, kém, és kielégíthetetlen étvágyú szerető. Maria szerint ez rettentő izgalmasan hangzott. Tizenöt éves volt, újra meg újra azon kapta magát, hogy fiúkról ábrándozik, és azon tűnődik, milyen ember lesz vajon a férje. Izgatottan gondolt arra, hogy hamarosan életében először csókolózni fog valakivel, együtt jár egy fiúval, és ölelkezik majd a szeretőjével.

Az elképzeléstől elöntötte az arcát a forróság, és meg sem gondolva, mit tesz, a szeme a túlsó padsor felé fordult, ahol Lorenzo Mancini ült, és épp őt figyelte. Amikor találkozott a tekintetük, Maria arca még mélyebb bíborszínt öltött, és gyorsan lesütötte a szemét. A hő úgy öntötte el a tagjait, mint-ha forró vízesés zuhogott volna rá. Amikor óvatosan felnézett, Lorenzo szeme még mindig állhatatosan rátapadt. Maria mérészen állta a tekintetét, közben önkéntelenül beharapta az alsó ajkát.

Lorenzo klasszikus férfiszépség volt: sűrű sötét haj, római orr és mézszínű bőr. Ugyanannyi idős, huszonkét éves, mint Renato, Maria legidősebb bátyja. Lorenzo magas volt, izmos, a háta széles, a karja olyan erős, hogy most is nekifeszült a zakónak, amit viselt. Mély pillantású sötétbarna szeme és telt ajka láttán Maria önkéntelenül is elábrándozott, milyen lenne megcsókolni a fiút...

– *Maria! Basta!* – sziszegte oda neki alig hallhatóan az anyja. Maria büntudatosan elfordította a szemét Lorenzóról. A szíve száguldott. Lenézett, a kopott kockaköveket vizsgálta a lába alatt, közben felfigyelt rá, hogy fekete körömcipője felfeslett a varrásnál. Igyekezett a karzatról áradó anygali hangra figyelni.

De továbbra is Lorenzo járt a fejében.

A gyülekezet tagjai kiáramlottak a Szentháromság-templomból a gyönyörű őszi reggelbe, és kis csapatokban beszélgetésbe és pletykálkodásba kezdtek. Falusi kis közösség volt, Maria egyetlen ismeretlent sem látott köztük, mialatt az anyja és testvérei mellett ácsorogva nézelődött egy hosszú, sötét hajtincset csavargatva az ujjá körül. Szeretett volna hazamenni.

Silvia Monti imádott a szomszédjainak panaszkodni, vagy elcsípni Bernardi atyát, és a jámborságáról szóló beszámolókkal traktálni. Még órákon át itt fognak állni, nyögött fel Maria magában. A bátyjai a barátaikkal szórakoztak, míg a nővérei, Mariához hasonlóan illedelmesen álltak Silvia mel-

lett, és arra gondoltak, egy napon ők is családayák lesznek, és ahogy most az anyjukat, őket is így veszik majd körül szentmise után a gyerekeik és az ismerősök.

Mariát nem érdekelte, amit az orvos mesélt Rosa Greco lábujjbütykéről, ahogy a Giovanna Riccardi törvénytelen terhességéről felröppent híresztelések sem. Aggasztotta az apja állapota, és minél hamarabb mellette akart lenni. Imádattal csüggött Albertón, aki mindig az ő *piccola bambinájának* hívta Mariát, mert ő volt a legkisebb gyerek. Az apja volt az egyetlen családtagja, aki sosem beszélt vele leereszkedően, és nem hordta le semmiért, ahogy az anyja meg a testvérei ellenben gyakran megtették.

A legjobb barátnője, Elisabetta egyszer azt mondta Mariának, hogy a nővérei csak azért viselkednek olyan gonoszul vele, mert irigyeik rá, amiért okosabb és szebb is náluk: sötét haja fényesebb, zöld szeme csillogóbb, a dereka keskenyebb, a melle teltebb az övéknél. Maria nem tudta eldönteni, Elisabettának igaza van-e, az utóbbi időben mindenesetre feltűnt neki, hogy a fiúk az iskolában másképp kezdtek nézni rá, és különféle megjegyzéseket tettek, amikor elhaladt mellettük. Egy este, amikor hazafelé tartott, Luca Sterpone odakiáltott neki: *Sei bellissima – baciami!*^{*}, és a körülötte álló barátai mind harsányan nevettek.

Amikor Maria anyja belefogott egy gyakran ismételt anekdotába, amely a szőkevény csirkéjéről szólt, ami felrepült a házuk tetejére, a lány elhatározásra jutott. Oldalba bökte a nővérét.

– Beatrice, mondd meg mamának, hogy előremegyek. Ott-hon találkozunk!

– De Maria... – kezdett volna bele a mondókájába Beatrice.

Maria azonban nem állt meg, kisurrant a kapun, és elindult Cannegia keskeny utcáin hazafelé. Választhatta volna

^{*} Gyönyörű vagy – csókolj meg!

a főutcat is, ami lassan kanyargott felfelé a hegyre, de a lány tudta, hogy sokkal hamarabb hazaér az erdőn át vezető meredek, sziklás ösvényen.

Fürgén lépdelt, élvezte a délelőtti viszonylagos hűvösségét, mielőtt felforrósodik a levegő. A tüdejét átjárta az oxigén, a lélegzetvétele gyorsult. Elérte az erdőben az árnyékosabb, nyugodtabb szakaszt, a lába alatt halkan ropogott az avar. A távolból harkálykopogás zaja visszhangzott a fák közt, megpillantotta egy őz fehéren villanó farát, amikor az állat a közeldetére sarkon fordult, és nesztelenül elinalt.

Ahogy az ösvény egyre magasabbra haladt és egyre vadregényesebbé vált a terep, Maria gondolatai visszafordultak Lorenzóhoz, és ábrándozni kezdett a szép férfiarcról meg a fiatalember tökéletes formájú, izmos testéről. Az imént határozott érdeklődést látott felvillanni a lehengető, farkaséhoz hasonló szempárban, ami csak úgy izzott a sötét szemöldök alól. Lorenzo más volt, mint az osztályába járó fiúk; magas volt, erős, izmos. Igazi férfi.

Összerezcent, amikor egy gally reccsent a háta mögött, és riadtan megpördült. Nem más, mint Lorenzo Mancini állt az ösvény közepén, mintha ő maga varázsolta volna oda. Elmosolyodott, amikor Maria szembefordult vele.

– Lorenzo! Iszonyúan megijesztettél! – Szíve dübörgött a mellkasában, egyszerre volt meglepett és zavart, hogy szembe találja magát álmódosai tárgyával.

– Utánad kiabáltam, de nem hallottál. Elábrándoztál? – kérdezte. Maria elpirult. – Na, és miről? – folytatta Lorenzo, aztán úgy nevetett fel, mintha pontosan tudná, hogy a lány éppenséggel rá gondolt.

– Mit keresel itt? – kérdezte Maria döbbsenten. – Nem is erre laksz.

– Nem találod ki? – A férfi mosolya még szélesebb lett, Maria szíve kihagyott egy ütemet.

– Követtél? – dadogta. Alig merte elhinni.

Lorenzo közelebb lépett hozzá. Több mint egy fejjel magasabb volt nála, Mariának felfelé kellett billentenie a fejét, hogy lássa az arcát.

– Nagyon szép vagy, Maria – suttogta Lorenzo.

Maria biztosra vette, csak álmodik. Lorenzo Mancini szépek találja *őt*? *Impossibile!* Eddig még abban sem volt biztos, hogy a férfi tudja a nevét.

Szégyenlősen lehajtotta a fejét, de Lorenzo az ujját az álla alá téve kényszerítette, hogy ránézzen. Maria megborzongott az érintésére; nagyon bensőségesnek érezte a mozdulatot.

– Nézz rám! – mormolta Lorenzo.

Maria engedelmeskedett, mintha hipnózis hatására cselekedne. Lorenzo szeme sötét volt, a pupillája kitágult. Az arc kifejezésében volt valami szokatlan erőteljesség, ami kicsit megijesztette Mariát.

– Lorenzo... – suttogta, de a fiatalember azzal állította meg, hogy a száját az övére tapasztotta. Maria attól tartott, a lába felmondja a szolgálatot, vagy elájul – csókolózik Lorenzo Mancinivel!

A férfi szája keményen az övére préselődött, szinte kellemtelenül. Maria megpróbált elhúzódní, de Lorenzo szorosan magához húzta, és a nyelvét a szájába tolta. Nem szerelmesen vagy gyengéden – erősen és durván.

– Lorenzo, ne! *Smettila!*^{*} – Maria meglökte a férfit. Összezavarodott és kicsit megijedt. Lorenzo övének nyomódó teste nagynak és erősnek tűnt, mintha könnyedén fölé kerekedhetne fizikailag. A férfi zihált, és Mariára szegezett tekintetében volt valami nyers és állatias.

A lányra váratlanul rátört a rémület.

– Muszáj hazamennem, Lorenzo! Apám rosszul van. Vár rám. – Elindult, de Lorenzo utánafutott, és olyan erősen megragadta a karját, hogy fájt.

Maria felkiáltott, és megpróbálta lerázni magáról a kezét.

^{*} Hagyd abba!

– Mit csinálsz?

– Ne játszd nekem az ártatlant, Maria Monti! Láttam, hogy néztél rám a templomban.

– Hogy érted ezt? – Maria jól tudta, mire céloz a férfi. Igaz, egy kicsit flörtölt vele a templomban, de felbátorította volna bármire? Csábította volna? Tudta, mit mondanak a fiúk az iskolában a hozzá hasonló lányokról: hogy mindenkit felhúznak.

– Tudom, hogy te is akarod – sziszegte Lorenzo. Már nem volt szép az arca, könnyörtelenség torzította el. Súlyos, izmos teste riasztóan agresszívnek és fenyegetőnek hatott.

Maria ereit elöntötte az adrenalin. Lorenzo felé lendült, ő pedig ösztönösen reagált: két kezét maga elé nyújtva, teljes erejéből ellökte magától a támadóját. Az ereje arra volt elég, hogy a férfit kibillentsen az egyensúlyából. Lorenzo hátratántorodott, és a lába alatt meglazult néhány kő. Mintha megindult volna alatta a talaj, megbillent, és két karjával hadonászva igyekezett álló helyzetben maradni.

Maria ekkor vette észre, hogy egy vízmosta szurdok szélénél állnak, és csupán a levegő választja el egymástól a férfit meg a többméteres szakadék sziklás alját.

– Maria! – ordította Lorenzo. A két karjával Maria felé nyúlt, mély pánikban, a szeme kitágult, az álla leesett. Az alatta lévő kövek kihullottak a falból, utat engedve lefelé. A férfi imbolygott, a körmeivel kapaszkodott meg a szakadék szélén kitüremkedő rücskös kövekben. Már csak ez óvta meg attól, hogy a mélybe zuhanjon.

– Maria, segíts már! – Könyörögve nézett Mariára, de a lány lába mintha földbe gyökerezett volna... pedig egyedül ő menthette meg a férfit...

Első fejezet

Velence, 1995. február

La Serenissima valósággal ragyogott a sötétben. A csatorna túloldalán az alulról megvilágított paloták fenséges látványt nyújtottak, az egész város ragyogott a vízről visszatükröződő lágy fényben. Üdítő volt a februári este friss, hús levegője, de Velence az év minden szakában varázslatos.

Gina Bellini kiállt a White Palace Hotel felső emeletén lévő lakosztály erkélyére, és elégedetten felsóhajtva állapította meg magában, hogy sohasem tudna betelni ezzel a látvánnyal. A tekintete körbejárt, végigpásztázta a Canal Grandén sikló, a hullámokat megvilágító, többtucatnyi hajót. Az utasok csoda szép, selyemből-bársonyból varrt öltözetet viseltek, a testüket köpeny fedte, az arcukat álarc, mintha Gina visszautazott volna az időben, és meg sem állt volna a tizenhetedik századig.

Ma volt a velencei karnevál első napja, a várost várakozással teli feszültség töltötte meg. Az évenként megrendezett, nagybőjtig tartó, kéthetes ünnepségsorozat világszerte ismert a hihetetlen jelmezekről meg a fényűző partikról. A lenyűgöző város adja a háttérrel az ünneplésnek, a szabadtéren tartott felvonulásoknak, a jelmezbe bújt előadóknek, a zenének és a különféle látványosságoknak. Gina a karneváli időszakot szerette a legjobban az évben. A várost felélénkítették a lehetőségek; a levegőt varázslat és kíváncsi várakozás töltötte be.

Rövid ideig még figyelte a lent zajló eseményeket, belelegette a víz ismerős, sós illatát, fülelt a turisták lentről hallatszó,

izgatott kiáltásaira. A harangok hangja végigzúgott a városon. Elütötték a hat órát, Gina tudta, hogy közeledik az idő.

Visszament a lakosztályba, és becsukta az erkélyajtót. Újra a munkahely légköre vette körül. A szoba bárki mércéjével mérve lenyűgözőnek számított: a hotel királyi lakosztálya kétszáz négyzetméternyi alapterületet foglalt el két óriási hálósobájával, tágas nappalijával meg egy pompás étkezővel. Olasz reneszánsz stílusban rendezték be, a falakat krémszínűre festették, finom aranyozással díszítették őket, az arany-vörös színre hangolt bútorokat puha bársonykárpit fedte, a mennyezeten hatalmas kristálysillárok szikráztak.

Kisebbfajta hadsereg sürgött-forgott a szobában, biztosítva, hogy a helyszín makulátlan legyen. Gina gyakorlott szemmel körbetekintett a helyiségen, és gondolatban végigfutott a vendég kívánságlistáján: tizenkét nagy csokor illat nélküli liliom; korlátlan mennyiségű, szoba-hőmérsékletű palackozott víz; hat üveg manuka méz.

– Minden szobában pontosan huszonöt és fél fokra állítottatok a légkondit? – kérdezte az egyik munkatársától.

– Természetesen – felelte a jól szabott háromrészes tengerészkek öltönyt, a White Palace alkalmazottjainak egyenruháját viselő fiatalember.

– Véletlenül sem maradt csonthéjas gyümölcs a tálon? – kérdezte Gina, közben szórakozottan végighúzta az ujját az antik íróasztalon, ellenőrizve, nem poros-e.

– Véletlenül sem.

Gina elégedetten bólintott. Egy pillanatra elkapta a tükörképét az egyik gazdagon díszített keretű rokokó falitükörben; a hosszú műszak végén is ápoltnak és makulátlanul rendezettnek látszott. Mézszőke haját sikkes kontyba fogta a tarkóján, könnyű sminkje kiemelte hibátlan bőrét és magas arccsontját. Az ajka telt, mélyzöld szemét kihangsúlyozták sötét szemöldöke és hosszú, fekete szempillái. Elfordult a tükörtől, átment a nagyobb hálósobába, hogy még egyszer ellenőrizze, minden a helyén van-e.

A White Palace Hotel a vagyonos utazók közkedvelt célpontja volt Velencében. Egy magánszigeten, az Isola dell'Angelón épült a Canal Grande torkolatánál, ahonnan az egész városra lélegzetelállító kilátás nyílt: egy tizenhatodik századi palotát újíttak fel, visszaadva régi fényét, és felszerelték minden lehetséges luxussal. Amerre nézett az ember, antik freskókat és márványoszlopokat talált, az épületet tágas kert vette körül, amelyben még egy privát helikopter-leszállóhelyet is létesítettek. A lenyűgöző belső terek, a kedvező elhelyezkedés és az itt dolgozó diszkrét, figyelmes alkalmazottaknak hála a szállodában szívesen szálltak meg filmsztárok, politikusok és más celebritások. Még királyi családok tagjai is jártak itt az idők során: Caroline, a monacói hercegnő rendszeres vendégük volt. Tom Cruise és Nicole Kidman is a hotel elnöki lakosztályát választották a velencei filmfesztivál idején. Gina feladata volt, hogy az ünnepelt hírességek legapróbb kívánságát is teljesítse.

A beosztása egyszerűen hangzott: ügyfélkapcsolati vezető. A valóságban ez nem fedte az összes feladatát, és azt sem, hogy Gina mennyire imádta a munkáját. A szerződése szerint az volt a feladata, hogy a vendégek *többet* kapjanak a szállodában, mint várták, hogy a várakozásaikat meghaladó bánásmódban részesüljenek, és ámuljanak; röviden, az volt a dolga, hogy az álmaikat megvalósítsa.

A szállodavendégek kívánhattak bármit: akár romantikus vacsorára vágytak egy elhagyott *palazzó*ban, akár a Velencei-öbölben akartak búvárkodni, akár alkonyatkor szerettek volna helikoptertúrát tenni a város fölött, Gina megszervezte nekik. De még ennél is többről volt szó. A legtöbb jó szállodaportás képes arra, amire ő, de egy tulajdonságát maga is szupererőnek érezte, és szeretett arra gondolni, hogy ezzel valóban kiválik a tömegből.

Gina akkor volt elégedett, ha a vendégek őszintén örültek.

Az évek során kiterjedt kapcsolati hálót alakított ki, bennfentes információi voltak a városban elérhető legkülönlege-

sebb, exkluzív élményekről, és lelkesen kereste az újabb lehetőségeket. A vendégek gyakran álltak elő eszelős kívánságokkal, és Gina munkaideje még annál is eszelősebb volt, de ő uralta a helyzetet, valóságos legendának számított a szállodaiparban. Kétségteljesen acélidegek kellettek hozzá, hogy a legkényesebb vendégek is őszintén boldogok legyenek, és ha Gina mindenáron el akarta érni, hogy pontosan azt kapják, amit akartak, az azzal járt, hogy bőven szerzett ellenségeket is. Tudott kemény és kérlelhetetlen lenni, muszáj volt. Nem volt könnyű kiismerni a személyiségét, de azok, akiket a belső körébe engedett, ragaszkodtak hozzá, és a VIP-vendégek közül mára sokan a barátjuknak tekintették. Egy nyáron az ifjabb John Kennedy és Carolyn Bessette meghívták a Hampton-vidékre üdülni; máskor Liz Hurley és Hugh Grant társaságában sielt St. Moritzban; egyszer a Garda-tónál bulizott Carla Brunival és Mick Jaggerrel.

Bár még mindig messze volt a harmincadik születésnapja, Ginát a világ legkülönbébb pontjain található nagy szállodák próbálták magukhoz édesgetni, Londontól Los Angelesig, Sanghajtól San Franciscóig. De hiába a hat számjegyű ajánlatok, a beígért bónuszok és hangzatos munkahelyi beosztások, őt semmivel sem lehetett elcsábítani a White Palace Hotelből. Velence volt a szívének legkedvesebb városa a világon; biztosra vette, hogy halála napjáig itt fog élni.

– Megérkezett! – kiáltotta az egyik szobalány, aki az ablak előtt állva őrködött. A munkatársai lázas beszélgetésbe kezdtek, miközben Gina visszasétált a nappaliba. A szíve száguldott, az idegességétől elszorult a gyomra. Mindig tökéletesen profi benyomást keltett, ám a mostani vendég küszöbönálló érkezése nyugtalansággal töltötte el.

– Mindenkinek köszönöm a remek munkát! – mosolygott Gina a munkatársaira, akik előtt észrevétlenül maradtak kellemetlen előérzetei. A többiek sorra elhagyták a szobát.

Gina vetett egy végső pillantást a helyiségre, hogy biztosan nem maradt-e valami rendetlenség. Aztán nagy levegőt vett, lassan kifújta, és odalépett a lifthez.

Odakint, a Canal Grandén, Lucia de Santis okozott némi felbolydulást, míg a White Palace Hotel felé száguldottak a szálloda motorcsónakján. Valójában az égvilágon semmit sem tett, csak merev háttal ült a karcsú, fatestű Riva elejében a kormányos mellett, és egyenesen előre nézett – de ez sem állította meg a lesifotósokkal teli csónakokat, hogy ne próbáljanak meg lépést tartani a motorcsónakkal, és ne villogtassák a vakuikat, megvilágítva a tintafekete éjszakai égboltot. Ránézésre Lucia mintha egy hadsereget vezetett volna csatába: valóságos flottilla kanyargott a nyomában, át a lagúnán.

– Lucia, mosolyogj ránk! – kiabálták a fotósok.

– Nagyon szép vagy ma este! Valami különleges alkalom?

Lucia eleresztette a füle mellett a lesifotósok kérdéseit, bár nagyon is tudatában volt a jelenlétüknek, és örült a figyelemnek. Annak ellenére, hogy már besötétedett, az orrán hagyta fél arcát takaró Gucci napszemüvegét. Vastag szőrmebundába burkolózott, amelyet jókora, a hajók fényeit szikrázva visszaverő gyémántbross díszített. Lenyűgöző platinaszőke tincsei kiszabadultak a selyemturbánja alól, és örvénylettek a menetszélben, a nyakára Hermès selyemkendőt kötött, hogy óvja kincset érő, tízmillió dollárra biztosított hangszálait.

Lucia rubinpiros ajkával és ragyogó bőrével pontosan olyan dívának látszott, aki volt. A sajtó előszeretettel emlegette a *La Leonessa*, a Nőstényoroszlán becenéven, és ő örült ennek.

Valóságos koldusból királyfi történet állt mögötte. Az olasz Alpok mélyén megbúvó egyik parányi falucskában nevelkedett, a családja szinte nyomorgott. A hangja és a tehetsége jelentette a kiutat számára, ez adta a belépőt az új életébe. Ösztöndíjat nyert a nagy hírű, New York-i Juilliard School-ba, és amint tizennyolc éves lett, még azon a nyáron elhagyta a szülőfaluját, hogy aztán soha ne is nézzen vissza. Lucia azóta

világhírű szopránénekes lett, igazi primadonna, akit elnökök, pápák és királyok ünnepeltek.

Lucia minden világhírű operaház színpadán énekelt már fontos szerepeket: a párizsi Palais Garnier-ban Susannát személyesítette meg a *Figaro házasságából*; a Buenos Aires-i Teatro Colónban Rosinát a *Sevillai borbélyból*. És most győzedelmesen tért vissza szülőföldjére, hogy elénekelje Violetta-t a *Traviatából*, a világhírű velencei La Fenice operaházban.

– Lucia, igaz, hogy Matteo Galliano-val találkozgatsz? – kiabálták a fotósok, megnevezve egy versenyautó-gyártó dinasztia nagy playboy hírében álló örökösét.

– Hol hagyta Matteo-t ma este? Ő is ott lesz az előadáson?

Lucia továbbra is egy szfinx nyugalomával nézett maga elé. A motorcsónak egyre közelebb ért a szállodához, majd megcélozták a kis sziget keleti sarkán induló keskeny csatornát. Ide nem tudták követni őket a fotósok; magánterület volt, ahol a vízi út kőből épült árkádsor alatt haladt egészen a szállodáig, hogy a vendégek minden feltűnés nélkül léphessenek a partra. Luciát pedig külön lift vitte fel a mólóról egyenesen a királyi lakosztályba, hogy a recepció kihagyásával elkerülje az óhatatlanul rá szegeződő tekinteteket.

Lucia csak azután engedte meg magának, hogy pajkos mosolyra húzza híres, vörös ajkát, miután kikerült a lesifotósok látószögéből. Minden tökéletesen sikerült; holnap reggel ott lesz minden újság és pletykalap címlapján.

Levette a napszemüvegét, előtűnt alóla lenyűgöző, zöldesbarna, macskáéhoz hasonló szempárja, és elégedetten vette szemügyre a mólón a fogadására felsorakozó alkalmazottakat. Mintha egy tizenkilencedik századi arisztokrata érkezett volna meg vidéki házába. Így kezelték mostanában: alázattal, tisztelettel, amibe csipetnyi félelem is vegyült. Szegénység sújtotta gyerekkora emlékeit csaknem sikerült kitörölnie az agyából, a régi Lucia meghalt, és magában mélyre eltemette. Most már *valóban* ő volt La Leonessa, akinek a lábai előtt hever a világ.

Egy alacsony, kopaszodó, konfekcióöltönyt viselő férfi felé nyújtotta a kezét, hogy segítsen neki kiszállni a motorcsónakból. Lucia megfogta, és örömmel töltötte el, hogy kesztyűt visel; igyekezett elkerülni, hogy átlagemberekkel kerüljön ilyen közvetlen fizikai közelségbe.

– Signora De Santis, Bruno Fiore vagyok, a White Palace Hotel igazgatója. Örömmel üdvözljük a szállodában, és hálaadásak vagyunk, amiért minket választott velencei tartózkodása idejére. Bízunk benne, hogy minden megelégedésére szolgál majd, de ha bármi továbbira szüksége lenne, azonnal megszerezzük. – A férfi leszegte a fejét, és úgy hajolt előre, mintha bókolna.

– *Grazie!* – vágta rá Lucia türelmetlenül.

Bruno, mintha érzékelné a türelmetlenségét, azonnal folytatta:

– Kérem, kövessen, mutatom az utat a lakosztályába.

Mielőtt Lucia elindult szédítően magas sarkú csizmájában, királynői tekintete végigszaladt a személyzet tagjain, amint egymás mellett sorakoztak olcsó uniformisukban. Gina felé fordulva a szemöldöke alig észrevehetően megemelkedett. Gina elfordította a szemét, és reménykedett, hogy Lucia tekintetében nem a felismerés szikráját látta megvillanni.

Óvatosan hátrált egy lépést, hogy mindjobban beleolvadjon az árnyékba.

Második fejezet

– Ó, *mia principessa*, de csodásan festesz!

– Tetszik, papa?

A nyolcéves Daniela DiMaggio szemmel látható büszkeséggel és izgalommal, szédítően pörgött, hosszú szoknyája csak úgy lebegett. Tradicionális szabású, rózsaszín-fehér karneváli ruhát viselt, ezüst álarcot, és az összképet kissé megbontó műanyag tiarát, amivel spontán egészítette ki az öltözkét.

Az apja, Marco, sóhajtva nézte, és egyszerre járta át az öröm és a szomorúság. Daniela helyes kislány volt, a személyisége és a stílusa napról napra fejlődött, és rettentő gyorsan nőtt. Ma készült élete első karneváli bulijára; egy újabb mérföldkőnek számító esemény, amelynek az anyja, Stephana, nem lesz szemtanúja.

– Igazán szép vagy, kicsikém – mondta neki Marco, leplezve megindultságát.

– Alig várom Sofia buliját. Lesz zene, tánc és játszunk. És képzeld, ma délután Rosinával *frittellét* sütöttünk. Daniela a konyhaasztalhoz ugrott, és felkapta a rajta álló dobozt. – Tessék, kóstold meg. Mindegyik közepébe elrejtettünk egy kis almaszeletet.

Marco kivett egyet az apró, olajban sült fánkokból, a veleneciek hagyományos karneváli édességéből.

– Mm, ez nagyon finom. Lehet, hogy ellopom az egész dobozzal, hogy egyedül felfalhassam!

Daniela kuncogott, amitől műanyag tiarája veszedelmesen imbolygott.

– Jaj, papa, ne gonoszkodj, inkább hagyok itt neked párat, jó?

Marco nevetett magában, és megigazította a tiarát a lánya fején. Daniela dadusa, Rosina, ebben a pillanatban lépett elő a kislány szobájából. A hatvanas éveiben járó, erős testalkatú nő, szürkülő hajával, amelyet rendetlen kontyba kötött a feje búbján, ránézésre maga volt az olasz *nonna* mintapéldánya. Csettintett a nyelvével, és azonnal tüsténkedni kezdett ugrándozó védenke körül.

– Vegyél kabátot, Daniela, hideg van odakint!

Rosina három éve volt a kislány dadája, nem sokkal azután kezdett náluk dolgozni, miután az anyja halálos balesetet szenvedett. Hamar egyértelmű lett, hogy Marco nem fog egyedül boldogulni Stephana halála után; előbb-utóbb újra vissza kellett mennie dolgozni, működtetni a cégét, és sikeressé tenni, hogy gondoskodjon Daniela jövőjéről. Szüksége volt egy megbízható személyre, aki gondját viseli a kislánynak, míg ő dolgozik. Rosina a csillagokat is lehozta volna az égről, ha Daniela kéri, és hamar átvette egy valódi nagymama szerepét, akit a kislánynak nélkülöznie kellett. Marco nagyon hálás volt neki, és Danielával mindketten nagyon megkedvelték az elmúlt években.

– Ne aggódj, mindent kézben tartok ma este – fordult Marcóhoz Rosina. – Elviszem Danielát, és ha vége a bulinak, el is megyek érte. Hazahozom, lefektetem, aztán én is itt alszom a vendégszobában. Nem kell rohannod haza.

– Köszönöm.

– De papa, most már te is készülj a bulidra, mert elkésel! Igyekezz! – nógatta az apját Daniela. Megfogta Marco kezét, felrángatta ültéből, és maga után húzta a folyosón a szobáig.

Velencei mércével mérve nagy lakásuk volt, de a szobák kicsik voltak, tradicionális stílusban, egyszerű, sötét bútorokkal rendeztek be őket. A kőfalakat csupaszon hagyták, a fényc-

zett deszkapadlókat szőnyegek fedték – bár Daniela szerteszét heverő holmija minden helyiségnek valami barátságos, eleven hangulatot adott. Nagyon kevés változás történt itt Stephana halála óta; Marcónak sem ideje, sem hajlandósága nem volt rá, hogy felújítson bármit. Azok a falak, amelyeket festék fedett, ugyanolyan színűek maradtak, mint amikor Stephana még élt, a lámpabúrákat és a függönyöket is ő választotta ki annak idején. Mostanra kissé megkoptak, de Marco alig vette észre; ismerősek voltak, megnyugtatók.

A szobájában az antik gardróbszekrény ajtaján lógott nemesemberjelmeze. Daniela a fiókos komódhoz lépett, és kézbe vette a tetejéről az egyik bekeretezett fotót. Az anyja, Stephana, fekete-arany karneváli öltözkét viselt a képen, Marco mellette állt, karjával átölelte a nő derekát, a háttérben a Szent Márk tér nevezetes látképe. Marco a fotón ugyanabban a jelmezben volt, mint ami most a szekrényén függött. Daniela beszélt rá, azért mert a képen nagyon boldognak látszottak mindketten.

Most a fotót nézve megkérdezte:

– Szerinted a mennyországban is van karnevál, papa?

– Biztos vagyok benne, *mia cara*. Mégpedig a legjobb. Annyi *frittellét* ehét az ember, amennyi csak belefér. – Megpusztilta a kislány feje búbját.

– Te is izgulsz a bulid miatt, papa?

Marco fintorgott.

– Félek, nem lesz olyan szórakoztató, mint a tiéd. Főképp unalmas üzleti ügyekről folyik majd a szó, gyanítom, elég fárasztó lesz. Azon kell majd igyekezni, el ne aludjak. Sőt, ami azt illeti, már most is majd elalszom, ha csak rágondolok – vallotta be Marco a lányának suttogva, és eljátszotta, mintha elszunyókálna, amiért újabb kuncogás volt a jutalma.

Marco az Elicotteri Conti szenior partnere volt: helikoptereket adtak bérbe VIP-k charterutazásaihoz, városnéző légitúrákhoz és filmfelvételekhez. Marco maga is képzett kasz-

kadőr pilóta volt, nagyszerű repülési készségeit a világ számos pontján igénybe vették már.

– Ne felejtse el kivenni a kék szemedet, papa!

Marco felnevetett, csak most jutott eszébe a kontaktlencse, amit azért viselt, hogy barna szeme színét kékre változtassa. Most készült egy új munkára, Brad Redford, az egyik legnagyobb hollywoodi sztár dublőre lesz. Már korábban is dolgoztak együtt, és fizikailag sok mindenben hasonlítottak, de a szemük színe különbözött, Brad pedig aprólékosan ügyelt a legkisebb részletre is. Marco most próbálta ki a színes kontaktlencsét, hogy a forgatásra hozzászokjon.

– Hajlamos vagyok megfélekezni az ilyesmiről, *bambina*.

Nagy megtiszteltetés volt, hogy meghívták a híres-neves velencei ipartestület álarcosbáljára, de Marco nem sok kedvet érzett magában, hogy ma este elmenjen. Megkísértette, hogy lemondja, és elinduljon helyette a városi utcákon, hogy a tömegbe vegyülve szívja be a *Carnevale* hangulatát, de tudta, hogy nem teheti. Ő képviseli ma este az Elicotteri Contit.

– Daniela! – hallották Rosina hangját. – Elkészültél, *bambina*? Ideje indulnunk.

Daniela láthatóan tépelődött. Alig várta, hogy odaérjen a buliba, de szerette volna látni az apját a jelmezben.

– Menj csak, kicsikém! Még zuhanyozom, aztán készülődöm. Mulass jól!

– Jól van, papa. – Daniela még mindig habozott. De végül visszatette a fotót a komódra, aztán megsimogatta az anyja arcát a képen: – *Buona notte, Mamma* – köszönt el vidám hangon.

Marcót elöntötte a szeretet a lánya iránt. Megdöbbenőnek találta, milyen ellenálló. Koromfekete hajával és sötétbarna szemével, olajbarna bőrével és a gödröcskés arcával napról napra egyre jobban hasonlított az anyjához. Óriási tragédia, hogy Stephana nélkül kell felnőnie. Akkora tragédia, hogy Marco nem tudta eldönteni, az idő képes-e begyógyítani bármelyikük sebet.

– *Ciao*, papa! – lépett oda Daniela az apjához, hogy búcsúzóul adjon neki egy puszit. – Jó mulatást!

– Neked is, *mia principessa*.

– Nehogy elaludj!

– Igyekszem! – nevetett rá Marco.

Fülett az ismerős hangokra, amint Daniela készülődött, ide-oda futkározva keresgélte a cipőjét meg a kabátját, míg Rosina halkan zsörtölődött. Aztán bevágódott az ajtó, és a lakáson szinte végigvisszhangzott a csend. Marco pár percig még üldögélt ott ahol volt, a fejében zűrzavaros gondolatok kavargtak, aztán felállt, és elindult zuhanyozni.

– Olivia!

Olivia Booth Chanel No5-felhőben, krémszínű nadrágkosztümben viharzott át a hotel pazar előcsarnokán. A fülében gyémánt fülbevaló csillogott, a csuklóján antik Tiffany & Co. karóra.

– Gina, drágám, nagyon örülök, hogy látlak. Istenem, hogy csinálod, hogy napról napra szebb vagy? – áradozott. Olivia hangjában még mindig maradt némi nyoma annak, hogy egy kis yorkshire-i faluban született, bányászcsaládban. Ha valaki futólag ránézett, vagyonos, vonzó középkorú nőt látott, és az egyetlen részlet, ami másik háttérrel mesélt, a sétatotja volt, amit diszkréten az oldala mellett tartott, mialatt hegynyi poggyászát a hordár keresztültolta az előcsarnokon.

– Te is csodásan festesz, valósággal virágzol! – mosolygott rá Gina, és szoros ölelésébe vonta Olivíát.

– Csodásan is érzem magamat, drágám, *aaaannyira* jó újra itt lenni Velencében! El sem tudom mondani, mennyire hiányzott a régi hely!

– Hol van Max? – kérdezte Gina.

– Most fizeti ki a vízitaxit... Ó, már itt is van.

Max Hillman-Clark a királynő tanácsadója volt Londonban: az ország egyik legjobb ügyvédje civilben híres műgyűjtőnek számított, aki a velencei művészetre szakosodott.

Ha még ez sem lenne elég, az anyja bárónő volt, és Anglia egyik legvagyonosabb családjából származott.

– Alig várom, hogy lássam a lakosztályt, drágám, ugye ugyanolyan, mint amilyenre emlékszem? – kérdezte izgatottan csillogó szemmel Olivia.

– A legapróbb dolgon sem változtattunk – nyugtatta meg Gina. – Illetve úgy semmiképp, hogy észrevehetnétek – kacintott rá.

– Nem kétlem, hogy teljesen átalakítottátok, úrafestettétek és újrabútoroztátok, csak hogy ugyanúgy nézzen ki, mint mindig – felelte Olivia.

– Nagyon jól ismersz minket!

– Drágám, hiszen nem létezik másik hely Velencében, amit az esküvőnk helyszínéül választottunk volna!

Max Ginához hajolt, és barátságosan átölelte.

– Van egyáltalán másik szálloda Velencében? – tréfálkozott.

– Elhihetitek, mindent úgy fogtok találni, ahogy akartátok. Ti vagytok a kedvenc vendégeim, és a legjobb barátaim közé tartoztok! Mindent én szerveztem, olyan napotok lesz, amit sohasem fogtok elfelejteni! És ha már itt tartunk, amit Velence sem fog elfelejteni.

Feltűnés nélkül biccentett az egyik közelben álló recepciónak, aki most odalépett hozzájuk. Gina elvette a kezéből a két szobakulcsot.

– Ma Carlo gondjaira bízlak titeket. Szigorú utasítást kapott, hogy minden kívánságotokat lesse.

Max arcon csókolta Ginát.

– Ugyan, hol is lennének nélküled?

– Te vagy az őrangyalunk – helyeselt Olivia.

– Carlo felkísér titeket a lakosztályba. Miután berendezkedtetek, megbeszéljük a híreket, rendben?

– Ó, ehhez ragaszkodom! – felelte Olivia. – Mindent hallani akarok például Lucia de Santisról, aki a lapok szerint szintén itt szállt meg. Úgy hallottam, a dívák dívája!

Azt el sem tudod képzelni...

Gina a tekintetével kísérte Olivíát és Maxet, akik a fényűző lift felé suhantak, és a látvány megmelengette a szívét. Öt évvel ezelőtt ismerte meg Olivíát, amikor még ő sem számított régi motorosnak a szakmában, és Olivia helyzete is egész más volt, mint most.

Olivia határozottan megérdemli a legjobbat, amit a White Palace Hotel adni tud, és Gina gondoskodni fog róla, hogy így legyen.

A zsúfolt délután végén Gina az órájára nézett, és rádöbbsent, hogy késésben van: még a végén lemarad a velencei naptár legfontosabb eseményéről! Olyan zsúfolt napja volt, hogy még a szokásos száz hossza sem volt ideje a White Palace úszomedencéjében, ami mindig segített eloszlatni a stresszt, és egy időre elterelte a gondolatait a zsúfolt időbeosztásáról. Ám most már nem vesztegethette tovább az idejét; haza kellett érnie, hogy felkészüljön a *Carnevale* estéjére.

Egy szép régi épületben lakott Velence Dorsoduro nevű negyedében, a hoteltől csak rövid hajóútnyira, ám stílus és életszemlélet tekintetében mintha egy világ választotta volna el a két helyet. Míg a White Palace fényűző és tekintélyes hangulatot árasztott, addig a Dorsoduro Velence laza és könnyed egyetemi körzete volt, több közkedvelt múzeummal, galériával.

Gina lakása szerény volt, és rendezett; olyan hosszúak voltak a munkanapjai, hogy szinte alig töltött itt időt. A bérelt, kétszobás lakáson a kolléganőjével, Vittoriával osztozott, aki a hotel recepcióját vezette.

Vittoria munkaidőn kívül harsány, szórakoztató lány volt, aki néha botrányosan viselkedett, és gyakran megneveztette Ginát, akiből a barátnője társasága elő tudta hozni a természetes visszafogottság mögött megbúvó pozitív életszemléletet. Bár Gina könnyedén megengedhette volna magának, hogy lakótárs nélkül, elegánsabb helyen, szebb lakásban éljen,

de élvezte Vittoria társaságát. Velencében kevés barátja volt, és ritkán járt össze a kollégáival, de a Vittoriával töltött idő szórakoztatta, és már évek óta együtt béreltek lakást. Vittoria minden héten újabb férfival próbálta összehozni Ginát, aki folyton azzal bújt ki a barátnője kerítői kísérletei alól, hogy ő a munkája jegyese, és amellet már nem jut ideje a szerelemre.

– Na, milyen volt La Leonessa érkezése? – kérdezte Vittoria várakozásteljes mosollyal, amint Gina belépett a lakásba.

Gina fél szemöldökét felemelve nézett rá.

– Pontosan, amire számítani lehetett, valóságos cirkusz. – Vittoria azonnal gonoszul felnevetett. Ami azt illeti, Gina nem akart Lucia de Santisról beszélni, sőt amennyire lehetséges, el is szerette volna kerülni a művészt. Ezért nevezett ki mellé egy személyes kísért, akinek a munkáját ő felügyelte. De belegondolva, hogy Lucia milyen követelőző díva hírében állt, valószínűtlennek tűnt, hogy velencei tartózkodása anélkül teljen, hogy ne álljon elő valami botrányosan különleges követeléssel, ami Gina személyes közbenjárását igényli.

– Leo mikor jön értünk? – kérdezte Vittoria.

– Egy óra múlva vár minket a mólónál.

Leo volt a hotel hajómestere, és ezen az estén egy nagy csapat szállodavendéget szállított a Canal Grandén a Szent Márk térre, a karneváli vigasságok központi helyszínére. Gina, Vittoria és körülbelül tíz további alkalmazott feladata volt, hogy elkísérjék a vendégeket, és ha igénylik, velük maradjanak, majd valamivel éjfél után visszakísérjék őket a szállodába. A kalandvágyóbb vendégek szabadon kószálhattak, kedvükre élvezhették a tömeg vidám nyüzsgését, elveszve az utcák labirintusában.

– Hány vendégre számítunk? – kérdezte Vittoria.

– Harminc fő körül. – Gina sok utas nevét azonosította a listán, amit aznap kapott meg, a visszatérő vendégeket, akiket megismert az évek során. Olivia és Max ott lesznek, Martinek Párizsból, akik mindig náluk szálltak meg, ha Velencében jártak, a híres borászdinasztia tagja, Philippa Russo is elhozta

tinédzser lányát, Carinát, hogy életében először részt vehessen a karneválon. A japán Abe család első alkalommal járt Olaszországban, ám a világ sok más táján megfordultak, és mindenhol a White Palace hotelláncot választották. Gina felvette a kapcsolatot néhány tengerentúli szállodával, informálódott a család szokásairól, biztosítva, hogy minden zökkenőmentesen menjen.

– Majdnem dugig lesz a hajó – jegyezte meg Vittoria.

– És a szálloda majdnem kiürül – nevetett Gina.

– Ugye tudod, hogy Leo odáig van érted? Miért nem hagyod, hogy összehozzalak vele? – csücsörített színészkedve Vittoria.

– Ne kezdjük ezt újra! – Gina egy díszpárnát vágott a barátnőjéhez, és megállt, az égre függesztett szemmel. – Nem akarok pasit. Ne feledd, amit mondtam: én a szállodához tartozom! Inkább gyere – váltott témát –, ideje készülődni.

Gina elindult a szobájába, amelyben nem sok bútor állt: egy súlyos, tömörfa ágy, látványosan ívelt ágyvégekkel, egy ruhásszekrény meg egy íróasztal. Nem szeretett sok holmit cipelni az utazáson, amit az életének nevezett, nem érezte szükségét, hogy tárgyakat halmozzon fel a birtoklás kedvéért. Amikor Velencébe költözött, csupán egy táskányi holmija volt, nem hozott otthonról csecsebecséket és emléktárgyakat. Na igen, egyet kivéve...

Gyorsan letusolt, megszáritotta mézszőke bubifrizuráját, amit ezúttal hátrafogott, és hatalmas, fehér, Marie Antoinette-stílusú parókával takart el. Vittoria segítségére volt szükség ahhoz, hogy a közel tizenöt centi magas tornyot a helyére tűzze. Ekkor jött el az idő, hogy magára öltse a jelmezét, amit óvatos mozdulattal akasztott le a szobaajtó hátuljáról. Még mindig alig tudta elhinni, hogy ennyire szerencsés: ilyen gyönyörű ruhában vehet részt a karneválon.

Felvette a ruhát, és megszemlélte magát a tükörben. El kellett ismernie, hogy lélegzetelállító látványt nyújt. Földig érő, fehér-arany selyemruháját kézzel varrták, és buranói csipkével

szegélyezték. A szoknyarésze szélesen elterült a több réteg alsószoknya fölött, brokátból készült felsőrésze a derekára simul, és a mellét megtámasztotta, a látványos dekoltázst a két melle közt csillogó bross hangsúlyozta még jobban.

Már majdnem elkészült, csak pár kiegészítő volt hátra. Míg a szobájában járkált, a ruhája minden lépésnél kellemesen susogott. Felcsatolta az öltözőasztalra készített karkötőt, amit az apja adott neki azzal az intéssel, hogy az ékszer még a nagymamájé volt, vigyázzon rá. A karkötő muranói üvegből készült, az ezüstláncra fűzött, tucatnyi kerek üvegyöngy a kék legkülönbözőbb árnyalataiban pompázott, akár a velencei lagúna. Nem valószínű, hogy túl sokat ért volna, ha pénzben kell meghatározni az értékét, de Gina szemében megfizethetetlenül drága volt. Az apjáról és a nagymamájáról csak halvány, alig megfogható emlékei voltak – még egy fotója sem...

– Kész vagy, Gina? Mindjárt itt a hajó! – akasztotta meg a gondolatait Vittoria hangja, ahogy bekialtott az ajtaján.

– Egy pillanat!

Eljött a pillanat, hogy a jelmez legfontosabb tartozéka is a helyére kerüljön. Az álarc. Az öltözőasztalán álló dobozban bújt meg, több réteg selyempapírba burkolva. Öröm volt hallani a papír zizegését, amikor kiemelte és megcsodálta. Az egész arcot befedő *Volto* álarc csodaszép tárgy volt: papírmaséból készült, kifinomult arany mintázat díszítette, amit hagyományos módon, kézzel festettek. A két oldaláról induló aranyszínű szalag hivatott a helyén tartani. Gina áhítatosan az arcára helyezte, és a szalagokkal rögzítette a tarkóján.

Amint az álarc a helyére került, új embernek érezte magát. Gyökeres ellentétévé vált annak, aki maszk nélkül volt: átjárta a határtalan szabadság érzése. Rendszerint nagy erővel titkolta a világ elől, ki is valójában, és minden titkát mélyre temette magában. De most, megbújva az álarc mögött, elég biztonságban érezte magát ahhoz, hogy önmaga lehessen; erős és érinthetetlen volt.

Megfordult, érezte a karkötő súlyát a csuklóján, és hirtelen az anyja hangját hallotta a fejében: *Egy nap, lányom, utolér a világ.*

Gina elhessegette az emléket. Ideje indulnia. Nem rejtőzködik tovább.